

Nr 367.

Av herrar **Osberg** och **Sandberg** om anslag till bidrag för uppförande av nya veterinärbostäder i veterinärdistrikt.

Riksdagen har i rätt stor utsträckning under de sista åren gått in för utjämningsförfarande på åtskilliga områden, i syfte att så rättvist som möjligt utjämna skatteutgifter m. m. Även har man vidtagit åtgärder när det gällt sjukvårdskostnader, både å lasaretten och i provinsialläkaredistriktet, i sistnämnda fall genom att bispringa dem, som bo på längre avstånd från läkarestationen och stå under vissa inkomstförhållanden. Vidare har det allmänna bidragit till byggande av provinsialläkarebostäder med en tredjedel, dock maximum 15 000 kronor. Med erkännande av det stora värde, som åstadkommits genom dessa beslut, återstår dock åtskilligt att göra på andra områden, och vissa av dessa äro till sin art mycket närstående de åtgärder, som redan äro vidtagna. Vad vi närmast här vilja åberopa är allmänhetens kostnader för veterinärvården. I årets statsverksproposition har glädjande nog upptagits förslag till lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård. Men när man genom den sist företagna regleringen av provinsialläkaredistriktet beslutat att, som ovan blivit antytt, lämna bidrag till uppförande av bostäder åt provinsialläkare, borde det vara lika motiverat att hjälp lämnas till uppförande av veterinärbostäder. För några få år sedan förelåg en genomgripande förändring av veterinärdistriktet, och beslut fattades om, var veterinärerna skulle ha sina stationer. Det bleve naturligtvis i detta fall, som när det gällde reglering av provinsialläkarnas stationer, att den kommun, uti vilken det blivit bestämt, att veterinären skulle bo, skulle vara förpliktad att uppföra veterinärbostad. Men den hyra, som kommunen i vanliga fall kan påräkna, täcker icke räntan å det utlagda byggnadskapitalet. Många omständigheter kunna anföras. Om t. ex. en ordinarie tjänsteinnehavare avflyttar, kan det tänkas att det för längre eller kortare tid anställs en yngre ogift veterinär, som möjligen kan anse det lämpligare att inackordera sig i en familj o. s. v.

Vid beräkning av kostnaderna för provinsialläkarebostaden på sin tid räknade man med cirka 40 000 kronor, och torde man stå på den säkra sidan, om man beräknar kostnaden för veterinärbostad till 30 000 kronor, men även detta är för många kommuner ett rätt avsevärt belopp. Man kan med skäl säga, att när man från riksdagens sida gått in för att ekonomiskt stödja tillkomsten av nya provinsialläkarebostäder, är det rättvist att även i någon mån tänka på att hjälpa dem, som ha att bygga bostad åt veterinär. Icke nog med att bostad åt tjänsteinnehavare måste byggas, men i många fall anses

önskvärt att även sjukstall uppföres vid veterinärbostaden. Om så bliver fallet, ökas ju ytterligare kostnaden för vederbörande kommun.

En lämplig fördelningsgrund för byggande av veterinärbostad vore, enligt vår uppfattning, att man följde samma princip, som tillämpas vid byggande av provinsialläkarebostäder, nämligen att staten ansloge för varje bostad $\frac{1}{3}$ av kostnaden, dock högst 10 000 kronor.

Under åberopande av vad här blivit anfört, hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta att för uppförande av nya veterinärbostäder i veterinärdistrikt deltaga i kostnaden för sådan bostad med en tredjedel av kostnaden, dock högst 10 000 kronor, och för budgetåret 1937/1938 anslå ett belopp av 50 000 kronor att utgå av uttaxerade medel.

Stockholm den 24 januari 1937.

Oscar Osberg.

O. E. Sandberg.
